

Bevarandeplan Natura 2000

(Enligt 17 § förordningen om områdesskydd 1998:1252)

Lungälvens myrar, Storfors & Filipstads kommuner, Värmlands län

Områdeskod och namn:	SE0610185 Lungälvens myrar
Mittpunktskoordinat:	1405378 - 6607062
Totalareal:	626 ha
Fastställd av Länsstyrelsen:	2006-03-15
Områdestyp:	Området är utpekad enligt Habitatdirektivet.
Fastigheter:	
Storfors kommun:	Bjurbäckshyttan 2:1, 2:17, 2:39 & 2:92. Lungälvstorp 1:1
Filipstads kommun:	Asphyttan 1:249
Ägandeförhållanden:	Delvis ägt av Bergvik Skog Väst AB och delvis privatägt.

Beskrivning av området

Längs den meandrande Lungälven finns vidsträckta myrmarker av olika typer. En av de mest framträdande av myrtyperna är högmossar med gölar. Natura 2000-området innefattar tre större, tydligt utvecklade högmossar; Storhultsmossen, Gubbmossen och Lungälvmossen. Vegetationen består främst av mosse- och fattigkärrsarter. Vidare förekommer lövsumpskogar, topogena kärr, svagt välvda mossar och koncentriska mossar.

Storhultsmossen och Lungälvmossen är de högst värderade myrarna, men även de andra kringliggande myrarna har höga naturvärden. Myrarna utgör relativt stora områden med i huvudsak orörd natur i det övrigt påverkade skogs- och jordbrukslandskapet. Naturvärdena ligger i dess representativitet och mångformighet och utgör en viktig livsmiljö för många djur- och växtarter.

Ingående naturtyper enligt habitatdirektivet

Habitatkod	Habitatnamn	Areal (ha)	
		Rapporterad	Nytt förslag
3160	Dystrofa sjöar och småvatten	18	6
3260	Vattendrag med flytbladsvegetation och akvatiska mossor	1,9	15
7110	Högmossar	232	380
7140	Öppna svagt välvda mossar, fattiga och intermediära kärr och gungflyn	207	30
91D0	Skogbevuxen myr	50	12
9080	Lövsumpskogar av fennoskandisk typ	13	15

Bevarandesyfte och bevarandemål

Syftet med Natura 2000-området Lungälvens myrar är att bidra till att upprätthålla så kallad gynnsam bevarandestatus för de ingående naturtyperna på biogeografisk nivå. För att uppnå gynnsam bevarandestatus krävs att specifika bevarandemål uppfylls. I nedanstående tabell framgår bevarandemål för naturtyperna i detta Natura 2000-område.

Art/naturtyp	Bevarandemål**
Dystrofa sjöar och småvatten (3160)	<p><i>Areal</i> Naturtypens utbredning bibehålls i minst 6 ha omfattning.</p> <p><i>Strukturer och funktioner</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Vattenkvalitet - Utbredning av vass och gungflyvegetation <p><i>Typiska arter</i></p>
Vattendrag med flytbladsvegetation och akvatiska mossor (3260)	<p><i>Areal</i> Naturtypens utbredning bibehålls i minst 15 ha omfattning.</p> <p><i>Strukturer och funktioner</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Total fosfor och pH-värde - Bottenfaunans tillstånd - Vegetationsstrukturen hos flytbladsvegetationen ska vara naturlig på minst x % av arealen. - Vattendragsträckorna ska ha god status vad det gäller vattenståndsvariationer enligt vattendirektivets bedömningskriterier. - Utbredning av vass och kaveldun. - Vattenorganismer ska ha fria vandringsvägar. Om naturliga vattenhinder finns i anslutning till de antropogena hindret ska det inte åtgärdas. <p><i>Typiska arter</i></p>
Högmossar (7110)	<p><i>Areal</i> Naturtypens utbredning bibehålls i minst 380 ha omfattning.</p> <p><i>Struktur och funktioner</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Vegetationen är naturligt lågvuxen på minst x ha. - Medelvärdet på maximal höjd av kärllväxter i ristuvor är inte högre än x cm och vitmossor täcker mer än x % av ytan. - Högvuxna negativa indikatorer, främst blåtåtel men även glasbjörk, täcker ej mer än x m/ha.

	<ul style="list-style-type: none"> - Krontäckning för träd och buskar ska vara mellan 0-x %. - Hela objektet ska ha ostörd hydrologi, diken med avvattnande effekt saknas. - Utbredning av mjukmattor och lösbottnar ska ej understiga x %. <p><i>Typiska arter</i></p>
Öppna svagt välvda mossar, fattiga och intermediära kärr och gungflyn (7140)	<p><i>Areal</i> Naturtypens utbredning bibehålls i minst 30 ha omfattning.</p> <p><i>Strukturer och funktioner</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Vegetationen är naturligt lågvuxen på minst x ha. Högvuxna negativa indikatorarter täcker ej mer än 1 m²/ha. - Krontäckningen av träd och buskar ska vara mellan 0-x % och stamantalet ska vara mindre än 1000st/ha. - Arealen ska ha ostörd hydrologi och hydrokemi. - Utbredning av mosse- och kärrpartier ska bibehållas. - Förekomst av öppet vatten ska bibehållas. <p><i>Typiska arter</i></p>
Skogbevuxen myr (91D0)	<p><i>Areal</i> Naturtypens utbredning bibehålls i minst 12 ha omfattning.</p> <p><i>Strukturer och funktioner</i></p> <p><i>Typiska arter</i></p>
Lövsumpskogar av fennoskandisk typ (9080)	<p><i>Areal</i> Naturtypens utbredning bibehålls i minst 15 ha omfattning.</p> <p><i>Strukturer och funktioner</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Mängden död/levande ved. - Trädslagsfördelning. - Diken eller annan verksamhet som kan påverka hydrologin får inte förekomma. <p><i>Typiska arter</i></p>

**/Bevarandemål fastställs efter basinventeringen.

Förutsättningar för gynnsam bevarandestatus

För att ingående naturtyper ska uppnå och bibehålla gynnsam bevarandestatus på lång sikt bör nedanstående förutsättningar uppfyllas.

3160 Dystrofa sjöar och småvatten *och* **3260** Vattendrag med flytbladsvegetation eller akvatiska mossor

- Naturliga omgivningar med intakta strandvåtmarker och strandskog. Strandskog är viktigt genom beskuggning och tillgång på substrat i form av nedfallet material, stambaser och socklar samt död ved.
- Naturligt näringsfattigt och humusrikt, svagt surt vatten är karaktäristiskt för naturtyp *dystrofa sjöar och småvatten*. Naturtyp *vattendrag med flytbladsvegetation eller akvatiska mossor* har vanligtvis klarare vatten med låg grad av grumlande partiklar. För båda

naturtyperna gäller låg grad av antropogen påverkan i form av försurande ämnen, näringsämnen och miljögifter.

- Opåverkad hydrologi med bibehållen eller förbättrad vattenföring och flödesdynamik i vattendragen. Naturliga vattenståndsfluktuationer ska förekomma, negativ påverkan från tidigare och eventuella befintliga regleringar minimeras.
- Fria vandringsvägar i anslutande vattensystem är en förutsättning för att en del av naturtypens typiska arter.
- En naturlig artsammansättning utan främmande arter. Påtaglig minskning av naturtypernas typiska arter får inte förekomma. De typiska arterna reagerar relativt snabbt på naturtypiska hotfaktorer. Förekomsten av de typiska arterna utgör ett mått på naturtypens bevarandestatus.

7110 Högmossar *och*

7140 Öppna svagt välvda mossar, fattiga och intermediära kärr och gungflyn

- Omgivningar med intakt naturmiljö. Skogsbruk bör undvikas eller bedrivs med utökad naturvårdshänsyn i närheten av myrmarken.
- Opåverkad hydrologi och hydrokemi. Inga avvattnande diken får förekomma.
- Strukturer/formelement (strängar, höljor, gölar mm) bibehålls i samma omfattning och geografiska spridning. Undantag då förändringen är en positiv effekt av skötsel och restaureringsåtgärder eller då förändring beror på naturliga processer.
- Täckningsgraden av botten-, fält och buskskikt bör inte förändras nämnvärt. Undantag förändringar som kan klassas som naturliga eller en positiv effekt efter restaureringsåtgärd.
- Ingen påtaglig minskning av naturtypernas typiska arter.

9080 Lövsumpskogar av fennoskandisk typ

- Kontinuitet av lövträd av varierande ålder och trädslag, främst klibbal, men också ask, asp samt gråal och björk kan förekomma.
- Olika typer av substrat:
 - Död ved; grenar, torrakor, lågor mm i olika nedbrytningsstadier samt olika typer av bränd ved
 - Gamla och grova träd med dithörande barkstruktur
 - Hålträd
 - TräsocklarSubstraten utgör viktiga livsmiljöer främst för mossor men även epifytiska lavar och svampar samt för landmollusker och insekter.
- Naturvärden utvecklas huvudsakligen genom naturlig dynamik, vilket omfattar störningar, t ex stormfällningar, insektsangrepp och översvämningar.
- Översilad eller genomsilad mark med ostörd hydrologi.
- Ingen påtaglig minskning av naturtypens typiska arter.

Hotbild – Vad kan påverka Natura 2000-området negativt?

Potentiella hot mot myrmark och lövsumpskog

- Förändrad hydrologi genom dikning och andra markavvattande åtgärder.
- Torvbrytning.
- Spridning av kalk, gödning och andra ämnen, vilka kan ge drastiska förändringar av vegetationens sammansättning.
- Ovarsamt skogsbruk utgör ett hot mot myrarnas och lövsumpskogarnas värden. Avverkning av närliggande fastmark och fastmarksholmar kan innebära näringsläckage ut på myren och att de hydrologiska förutsättningarna därmed förändras. Avverkning av dessa områden bör helst undvikas alternativt att ske med generös naturvårdshänsyn. Kantzon mellan skog och myr har utöver en hydrologisk funktion en viktig ekologisk funktion för flera av myrens arter. Delområden där det funnits lång skoglig kontinuitet bör inte avverkas då arter knutna till trädsiktet samt arter som är beroende av beskuggning starkt hotas.
- Körning med skogsmaskiner eller dylikt kan direkt och indirekt (avvattande effekt) skada naturtyperna, speciellt mycket blöta partier. Skogsbilvägar och vägar i samband med avverkning ska undvikas över myren och i sumpskogen. Vägar i närheten av våtmarkerna bör även planeras och övervägas noggrant så att dessa inte påverkar Natura 2000-området negativt.
- Igenväxning på grund av näringsläckage från kringliggande mark samt ökat kvävedefall.
- Exploatering i form av leder eller andra anläggningar kan skada objektet, antingen som en direkt effekt eller indirekt genom anläggningsarbetet. Upprättandet av leder över myrmark och blöt skogsmark bör därmed ske med stor försiktighet.

Potentiella hot mot vattendrag och tjärn

- Vattenreglering och avvattande verksamheter.
- Ovarsamt skogsbruk kan utgöra hot mot naturtypernas värden bl a genom näringsläckage efter avverkningen samt förändrade hydrologiska förhållanden. Avverkning kring tjärn och vattendrag bör ske med generös naturvårdshänsyn.
- Igenväxning med negativ förändring av artsammansättningen som följd. Orsak kan vara ökad kvävetillförseln på grund av ökat kvävedefall och/eller läckage av näring från kringliggande jordbruk.
- Inplantering av främmande arter eller fiskstammar.

Generellt gäller att ökat kvävedefall och sur nederbörd på sikt kan utgöra ett hot mot förekomsten av känsliga djur- och växtarter.

Bevarandeåtgärder med tidplan

Följande bestämmelser bidrar på olika sätt till att naturtyperna i Natura 2000-området Lungälvens myrar uppnår och bibehåller gynnsam bevarandestatus.

Gällande regelverk 2006

- Tillståndsplikt eller förbud mot markavvattning (11 kap 13-14 §§ Miljöbalken).
- Koncession eller tillstånd krävs för torvbrytning (12 kap 1-2 §§ Miljöbalken, Lagen om vissa torvfyndigheter 1985:620).
- Strandskydd enligt 7 kap. 13-18 §§ miljöbalken. Vanligtvis 100 meter.
- Tillstånd krävs för utplantering av fisk (Fiskerilagen 2 kap.16 §)
- Tillståndsplikt gäller enligt 7 kap 28 a § Miljöbalken för åtgärder eller verksamheter som på ett betydande sätt kan påverka miljön inom ett Natura 2000-område. *Tillstånd krävs inte för verksamheter och åtgärder som direkt hänger samman/är nödvändiga för skötsel och förvaltning av området.*
- Samrådspplikt gäller enligt 12 kap 6 § Miljöbalken för t ex skogsbruksåtgärder.
- Riksintresse för naturvård enligt 3 kap 6 § MB, hela Natura 2000-området.
- Hela området utgörs av våtmarker som ingår i klass 1 i våtmarksinventeringen, våtmarker med mycket höga naturvärden.
- Stora delar, utan den syd-västra delen, av Lungälvens myrar ingår i myrskyddsplanen.

Vid samråds- och tillståndsärenden är det viktigt att beakta hela myrkomplexet, dvs. även myrmark som ligger utanför Natura 2000-gränsen, samt myrkomplexets och vattendragens tillrinningsområde.

Natura 2000-området saknar formellt skydd. Områdets hotbild bedöms dock som låg till måttlig. Bevarandeåtgärderna är därför inte brådskande men skall verkställas under perioden 2005-2010. Hot i form av dikning och torvbrytning regleras av gällande lagstiftning.

Behov av ytterligare bevarandeåtgärder

1980 påbörjades en riksomfattande våtmarksinventering. Lungälvens myrar och 25 andra myrar i Värmland bedömdes då ha så höga naturvärden att de kom med i Myrskyddsplanen för länet. Som en följd av detta har även Lungälvens myrar tagits med i det europeiska nätverket av värdefulla naturområden, Natura 2000.

1999 antog riksdagen mål för miljö kvaliteten inom 15 områden som sedan utmynnade i de 15 Miljömålen. Dessa syftar till att vi inom en generation ska ha löst de stora miljöproblemen. Arbetet konkretiserades 2001-2002 genom att flera delmål antogs. Enligt det andra delmålet till miljömålet "Myllrande våtmarker" ska samtliga våtmarksområden i Myrskyddsplanen för Sverige ha ett långsiktigt skydd senast år 2010. På samma sätt står det i delmål ett till

miljömålet ”Levande skogar” att ytterligare 900 000 ha skyddsvärd skogsmark ska undantas från skogsproduktion till 2010.

Genom ett regeringsbeslut från 1999 har naturvårdsorganisationen (Naturvårdsverket genom Länsstyrelserna och kommunerna och Skogsstyrelsen genom Skogsvårdsstyrelserna) fått i uppdrag att säkerställa en del av den areal skyddsvärd skogsmark som ska undantas från skogsbruk samt skydda myrar i myrskyddsplanen. Säkerställandet ska ske genom användning av de olika verktyg som står till buds:

- Biotopskyddsområden (Skogsvårdsstyrelser)
- Naturreservat (Länsstyrelser och kommuner)
- Naturvårdsavtal (Skogsvårdsstyrelser)

Markägare som berörs av eventuella förslag till åtgärder kommer att informeras för en diskussion om vilka åtgärder som är möjliga/lämpliga för ett långsiktigt bevarande av värdefull skog och myr inom området. I det här sammanhanget vill Länsstyrelsen poängtera vikten av att staten och markägarna har ett gemensamt ansvar inte bara för skogsproduktion utan också för naturvård i skogen. Åtgärder att diskutera kan därför handla om frivilligt sparande av områden, naturvårdshänsyn vid olika skogsbruksåtgärder, naturvårdsavtal, biotopskyddsområden och/eller naturreservat. När det gäller naturvårdsavtal, biotopskyddsområden och naturreservat ersätter staten berörda markägare för de inskränkningar i skogsbruket som hänsynen till naturvård medför.

Bevarandestatus idag

3160 Dystrofa sjöar och småvatten

Nationellt

Bruna skogssjöar är den vanligaste sjötypen i Sverige. Många av sjöarna är drabbade av försurning, reglering eller annan påverkan. I Europa är sjötypen mindre vanlig vilket motiverar dess utpekande inom Natura 2000. Trots att de många påverkade sjöarna är naturtypen dystrofa sjöar inte hotad i Sverige. Det stora antalet bruna skogssjöar i kombination med befintligt svenskt regelverk säkerställer fortlevnaden av sjötypen i Sverige.

Bogåstjärnen

Kunskap om Bogåstjärnens djur- och växtliv saknas, varför bevarandestatusen är okänd. Känt är dock att det finns ett dike mellan gölen nordväst om tjärnen. Huruvida detta har någon negativ inverkan på tjärnen är okänt.

3260 Vattendrag med flytbladsvegetation eller akvatiska mossor

Nationellt

Vattendrag med flytbladsvegetation eller akvatiska mossor förekommer över hela landet, både i mindre bäckar och åar i jordbrukslandskapet och i skogslandskapet. Förutsättningar för höga naturvärden finns i vattendrag med ostörd vattendynamik, naturliga omgivningar och god vattenkvalitet. De flesta av våra vattendrag är dock påverkade både fysiskt och vattenkemiskt,

i många fall även biologiskt. I vissa delar av jordbrukslandskapet har naturtypen kraftigt minskat och delar som finns kvar är i många fall påverkade av kanalisering och återkommande rensning. För att uppnå gynnsam bevarandestatus måste bevarandeåtgärder innefatta både vattendrag och angränsande strandmiljö, vilken är av betydelse för vattendraget, utökad hänsyn krävs även i tillrinningsområdet samt restaurering av vissa värdefulla objekt. De fyra nationalälvarna samt ett trettiotal delsträckor eller delavrinningsområden där denna naturtyp förekommer är idag skyddade för vattenkraftsändamål (MB 4 kap 6 §).

Lungälven

Lungälven utgör ett exempel på naturtypen *vattendrag med flytbladsvegetation eller akvatiska mossor*. Älven meandrar fritt under större delen av sin sträckning både inom Natura 2000-området men även utanför området. Närmare kunskap om vattendragets djur- och växtliv saknas, varför bevarandestatusen är okänd.

7110 Högmossar, **7140** Öppna svagt välvda mossar, fattiga och intermediära kärr och gungflyn och **91D0** Skogbevuxen myr

Nationellt

Under 1900-talet har den totala arealen av mossar och kärr minskat i landet. Förlusten av naturtyperna beror främst på uppodling, storskaliga torvtäkter samt markavvattning och projekt. Trots exploateringen av myrmark finns idag stora arealer kvar, undantaget rikkärr. En stor del av myrarna är dock påverkade av mindre husbehovstäkter samt markavvattningsprojekt. Denna påverkan kan på sikt leda till att mossar bryts ner. Skadorna är mest förekommande på de små myrarna söder om Limes Norrlandicus och de bäst bevarade habitaterna är belägna i fjällen. I södra Sverige kan igenväxning av myrmark komma att bli ett allvarligt problem. Igenväxningen beror i många fall på ökat kvävenedfall. Kvävetillförseln leder till igenväxning med beskuggning och ändrade konkurrensförhållanden som följd.

Lungälvens myrar

En av de mest framträdande myrtyperna längs Lungälven är *högmossar*. Inom Natura 2000-området finns tre större, välutvecklade högmossar; Storhultmossen, Gubbmossen och Lungälvs mossen. Vidare förekommer topogena kärr, svagt välvda mossar och en koncentrisk mosse.

Storhultmossen i områdets norra del består främst av en stor, gölrik högmosse vilken sträcker sig längs Lungälvens västra sida. I sydväst finns även en mindre, koncentrisk mosse. I norr och längs Storhultsmossens västra sida sträcker sig laggkärr. Laggkärret är huvudsak artfattigt och domineras av flaskstarr och uddvitmossa. Den mellersta delen av laggen är dikad, vattnet avleds dock inte från laggen, vilken därför inte påverkas nedanför diket. Den nedre delen av laggen är relativt bred och vattenrik. Här noteras arter som missne, älgört, kärrsilja, frossört, kärrviol, grenrör, dystarr, hundstarr och många fler. Ute på mosseplanet råder en mosaik av tuvor och höljor. I höljorna påträffas arter som kallgräs, vitag, dystarr, flytvitmossa och rufsvitmossa. Arter som förekommer på tuvorna är rosling, hjortron, lingon, rundsileshår, tuvull och rostvitmossa. Kantskog förekommer runt större delen av mossen. Trädslag som förekommer är tall, björk och dvärgbjörk.

Storhultsmossen utgör ett representativt exempel på naturtypen *högmossar* och är placerad i myrskyddsplanens högsta värdeklass. Vad det gäller förekomst av naturtypstypiska arter är den mycket god. Typiska kärlväxtarter är; rosling, dystarr, storsileshår, rundsileshår, tuvull, vitag och kallgräs. Typiska mossarter som påträffas är ullvitmossa, flytvitmossa, rufsvitmossa och rubinvitmossa. Utifrån befintlig information bedöms Storhultsmossens bevarandestatus vara gynnsam. Påverkan från ovan nämnda dikning i den mellersta delen av laggen bedöms som ringa.

Gubbmossen belägen söder om Storhultsmossen är även den en långsträckt, gölrik *högmosse*. Gubbmossen är dock mindre än Storhultsmossen och mer påverkad, varför den inte hyser lika höga naturvärden. Mossen påverkas av odlingar i sydost, en väg tangerar i nordost, dike i mossen i nordväst samt en bruksväg tvärs genom mossen. Bruksvägen vilken sträcker sig i riktning sydväst-nordväst sätter ner mossens bevarandevärde avsevärt. Närmare inventering av förekomst av djur- och växter saknas för denna mosse. Bevarandestatusen bedöms med utgångspunkt från dess påverkan som icke-gynnsam. Trots ingrepp i myrmarken är Gubbmossen skyddsvärd, mycket på grund av sina gölar samt att mossen bidrar med mångformighet till Natura 2000-området.

Lungälvmossen utgörs till hälften av en stor, relativt gölrik *högmosse* belägen i Lungälvmossens norra del. Utöver högmossen förekommer tre mindre mossar, kärr och en tjärn, Bogåstjärnen. I söder dominerar kärr som successivt övergår i Lungälvens delta. I myrmarken förekommer även ett flertal skogsbeklädda, fastmarksholmar. Från den största fastmarksholmen, vilken ligger centralt i mossen, löper ett drag långt ut i mossen. Vegetationen på Lungälvmossens högmosse påminner mycket om den på Storhultsmossen och består av mosse- och fattigkärvegetation. Noggrannare inventering av naturtypens typiska arter saknas dock. Vad det gäller mänsklig påverkan så är mossen dikad och odlad i delar av den nordvästra sidan. Huruvida detta påverkar mossen i stort är okänt, men troligtvis är påverkan lokal. Bevarandestatusen är troligtvis gynnsam men närmare inventering måste fastställa detta.

I Lungälvmossens södra del finns större delen av Natura 2000-områdets naturtyp *öppna svagt välvda mossar, fattiga och intermediära kärr och gungflyn*. Naturtypen består i detta Natura 2000-område främst av fattigkär samt tre mindre mossar. Förekomst och frekvens av naturtypstypiska arter är okänd, varför bevarandestatusen inte kan fastställas. Lungälvmossen placerades dock i myrskyddsplanens högsta värdeklass.

Områdets förekomst av *skogbevuxen myren* består främst av mossarnas kantskog. Trädslag som förekommer är bland annat tall, glasbjörk och dvärgbjörk. Bevarandestatusen torde vara gynnsam men närmare inventering krävs för att bekräfta det.

9080 Lövsumpskogar av fennoskandisk typ

Nationellt

Sumpskogar förekommer ofta insprängda bland andra skogstyper, varför det är svårt att avgöra naturtypens omfattning och bevarandestatus. Enligt uppskattningar finns mellan 15 och 20 000 hektar lövsumpskogar i landet. Lövsumpskogarna fördelas främst på skogar med klibbal, ask och asp i södra och mellersta Sverige samt gråal och glasbjörk längre norrut. Sumpskogarna har stor betydelse för florans och faunans i skogslandskapet och inslag av sumpskog höjer väsentligt ett områdes naturvärden. Med tanke på den kraftiga förlusten av

naturtypen västlig taiga antas även att stora arealer av sumpskog har gått förlorade. Det största hotet mot sumpskogarna har varit skogsbruk och är så än idag. Dagens kvarvarande sumpskogar bör bevaras genom naturvårdshänsyn inom skogsbruket. Det är dock viktigt att påpeka att även intilliggande avverkningar innebär hot mot gynnsam bevarandestatus, då hydrologin och luftfuktigheten kan förändras.

Lungälvens myrmarker

Lövsumpskogar förekommer i närheten av Lungälven och i anslutning till Lungälvens delta. Lövsumpskogen bildar mer eller mindre täta ridåer av al, björk, asp, hägg och gran längs vattendraget. Buskskiktet är på flera ställen undertryckt till följd av pågående eller nyligen pågående bete. Enstaka grövre träd förekommer. Närmare inventering saknas, varför bevarandestatusen är okänd.

Uppföljning

För att bedöma ingående naturtypers bevarandestatus krävs uppföljning av uppsatta bevarandemål. Vid uppföljning utvärderas även befintliga bevarandeåtgärder för att se om de uppfyller sitt syfte. Om befintliga bevarandeåtgärder inte har avsedd effekt kommer åtgärderna att justeras.

Ett nationellt uppföljningsprojekt pågår, komplettering kommer att ske då projektets metoder är möjliga att tillämpa.

Bilagor

1. Avgränsning av Natura 2000-området.
2. Utbredning av ingående naturtyp (klart efter basinventeringen)

Referenser

- Fransson, S och Sjörs, H. 1984. *Myrinventering i Värmland*. (opublicerad)
- Länsstyrelsen i Värmlands län. 1988. *Naturvårdsinventering i Värmland, Storfors kommun*. Naturvårdsverket. *Natura 2000 – Art och naturtypsvisa vägledningar*. (<http://www.naturvardsverket.se>)
- Naturvårdsverket. 1994: *Myrskyddsplan för Sverige*.
- Naturvårdsverket. 2004. *Parametrar och metoder för uppföljning i Natura 2000*. Version 4: 2004-05-07.